

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות פינחס - מטות מסעי תשפ"ה ♦ עלון מס' 168

השגחה שבועית

עמוק, ברוך, ונסתר

בעולם שלנו, אנו נוטים לדבוק בתפיסה כי הבנה היא המפתח לאמת. אנו מניחים שאם דבר מה ברור לנו, פירושו שהוא קיים ואמיתי. יתרה מכך, ככל שהבנה שלנו מעמיקה יותר, כך אנו משוכנעים שאנו מתקרבים לליבת האמת. כאשר המציאות חומקת מאתנו, ואינה ניתנת לתפיסה מיידית. אנחנו מתבלבלים וחשים חוסר יציבות.

אבל אנחנו, היהודים, למודים בדיקו להיפך, כשאתה פחות מבין, זה אומר שהמושג יותר גבוה, ויותר אמיתי, ובדיקו לכן אתה לא מבין אותו.

הדוגמה הבולטת ביותר זה 'פרה אדומה': שלמה המלך אמר על זה (קהלת ז, כג) "אמיתי אחכמה והיא רחוקה ממני". שלמה המלך לא השיג את המצוה.

המהר"ל (ספר נר מצוה חלק א - עניני ארבע המלכיות) מביא מדרש שמשווה את הגלויות לפרה אדומה, ומסביר שם כי המצוה של פרה אדומה היא ממקום גבוה כל כך, שמרוב עומקה האדם לא יכול להבין את זה.

זה העומק של אורך הגלות. אם יבוא האדם וישאל, למה? למה כל כך הרבה צרות? למה אנחנו לא יכולים לעבוד את ה' מתוך רועג כמו שאנחנו כל כך רוצים?

יענה לו המדרש, כי הגלות, כמוה כפרה אדומה, חוק שאין לנו כל הבנה בו. וכלשונו הזהב של המהר"ל: "כאשר תבין דברים אלו, לא היה לך תמיהה על אריכות הגלות" ומסיים, "ומפני עומקה לא נודעה, לא נודע ולא נגלה הזמן לנביאים, והם עמוקים וברורים מאד".

עמוק וברור, ונסתר. זה היסוד לגלות של כלל ישראל בכלל, והגלות של כל יהודי בפרט.

לפעמים אדם אומר לעצמו, אם הייתי מבין, הכל היה נראה אחרת.

אם הייתי יודע למה אני צריך להתגלגל מדירה לדירה, אם הייתי מבין למה עלי לחכות לילדים כל כך הרבה שנים, אם היה לי אישור כיוון, למה עלי להתמודד שנים רבות עם חובות וגלגולי כספים, אז הייתי מקבל את זה בשמחה. אנשים אוהבים להבין, אבל כשיהודי מאמין ומבין שזה שהוא חסר הבנה כי יש כאן משהו הרבה יותר גבוה ממנו, זו ההרגעה הטובה ביותר.

הרב הקדוש רבי שלמה מקארלין (יום ההילולא כ"ב תמוז) אמר: הפעולה הראשונה שהוא פועל בחסיד שנוסע אליו - שהוא לוקח מאתו את השכל, שלא ילך עם שכל, אלא עם אמונה. (שמע שלמה החדש, ענינים אות ז).

רבי שלמה מקארלין רצה שהיהודי יעבוד את ה' בדרגה יותר גבוהה. כשאדם עובד רק עם האמונה, אז הכל יותר גבוה, הכל גם יותר קרוב.

דוקא חוסר ההבנה מגביה את האדם.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

הצלה בזמן מלחמה

עמד ירמיהו וכתב מגילה חדשה, המכילה חלק נוסף, קשה עוד יותר, וגם אותה שלח אל המלך והשרים. הדבר עורר את זעמם של השרים, והם כלאו אותו בבור אשר בחצר המטרה. היה זה בור נורא ואיום, מוצץ מים ותחתיו טיט. עשה לו ה' נס והגביה את הטיט, כדי שירמיהו לא יטבע. עמד יונתן הסופר מעל הבור ולעג לירמיהו, "כדאי לך להניח את ראשך על הטיט, כך תוכל לישון היטב".

היחיד שנשאר נאמן לירמיהו היה ברוך בן נריה. זה היה כשכבר התחיל המצור. כראות ברוך בן נריה את שפל המצב, הוא אור אומץ, ומתוך בטחון עז בבורא כל עולמים, נעמד בפני המלך והשרים ואמר, כי אם ירמיהו ימות בבור, תיחרב כל העיר ותינתן ביד השונא. באומרו זאת הוא נכנס לסכנה גדולה, השרים הרשעים יכלו לחסל אותו בו במקום, אבל הוא בטח בה', והמלך צדקיהו אכן נעתר לבקשתו ונתן לו להוציא את ירמיהו מהבור, בעזרת שלושים אנשים נוספים.

אחרי שירמיהו הנביא הוצא מהבור, בעודו עדיין בחצר המטרה, הוא קיבל נבואה, שהצטוו לאומרה לברוך בן נריה. וכאן אנו רואים את הפסוק שהזכרנו. הקב"ה מבטיח לברוך בן נריה כי לא יארע לו שום רע. גזירת החורבן והגלות תתקיים, אולם, "והצלתך ביום ההוא". למה? "כי בטחת בי, נאום ה'". ברוך בן נריה בטח בה' לבדו ועשה את המעשה הנכון בהצילו את ירמיהו, ובזכות הבטחון הזה הוא ניצל מכל הנזקים. "וז"ל אף הוסיפו כי שכרו כה גדול, עד כי הוא נכנס חי לגן עדן.

מכך נלמד גם אנו עתה בשנת תשפ"ה, לא להיבהל מכל הקמים עלינו, להמשיך ולפעול בקיום המצוות ובלימוד התורה, ולהתחזק בבטחון איתן בשמו יתברך. כי הוא אבינו, הוא מושיענו, והוא יושיענו ויגאלנו וישמיענו ברחמי לעיני כל חי, הן גאלתי אתכם. ונזכה לשמוע בקרוב בימינו את דבר ה' "בני, אל תתייראו, הגיע זמן גאולתכם", אמנ!

(מתוך שיעור 328 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים
עבור האברך ר' יצחק בן בשא [נלקצין] הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

פסוקי הבטחון שבתנ"ך מביאים איתם סוגיות של בטחון. הפסוק בירמיה פרק ל"ט פסוק י"ח מושך אחריו טללי אורה ותחייה, היאך לנהוג בזמנים של פחד ומורא, מהומה ומלחמה.

כדי להבין את תוכנו של הפסוק היקר, "מלט אמלטך... בחורב לא תיפול... כי בטחת בי נאום ה'", נכיר מעט מקורות חיו של הנביא ירמיה.

שמו של ירמיהו ניתן לו על ידי הקב"ה. "ירמיהו" נוסריקון "ירא מי-ה", כי אכן ירמיהו פחד מאוד לומר את נבואתו, אולם עוד יותר פחד מה' ועשה את כל אשר ציווהו.

בעוד צפניה מנבא בבתי מדרשות, וחולדה הנביאה מוכיחה את הנשים, באותה עת הצטוו ירמיהו לנבא בשווקים, והוא נער צעיר. התאונן ירמיהו ואמר: "הנה לא ידעתי דבר, כי נער אנכי", ואיך אוכח את ישראל? משה רבינו אמר את תוכחתו רק אחרי שהוא הנהיגם ועשה להם ארבעים שנה אותות ומופתים, אבל אני - נער, אין לי היסטוריה עשירה שבזכותה יקשיבו לי, ואיך אתחיל בדיבורים קשים?

אבל הקב"ה ענה לו כי דווקא בנער יש מעלה מיוחדת - שהוא לא טעם טעם חטא.

ירמיהו החל לנבא את דבריו הקשים, ודיבר בלשון רכה. נימת דבריו הייתה כי 'לכם, בני אברהם יצחק ויעקב, לא מתאים להתנהג כך', אולם התוכן היה קשה מאוד. העם נהנה אז משגרה משגשגת, והנה מגיע נער ומוכיח אותם על מעשיהם החמורים. לעומתו היו דרשנים מבוגרים שדיברו על העתיד הטוב והיפה, אנשים נכבדים שעושים רושם הרבה יותר מרשים, הלוא הם נביאי השקר. הדברים שלהם נעמו בהרבה, ואילו קולו המטריד של ירמיהו סתם הפריע למהלך החיים!

הכול ביזו אותו, אפילו האנשים הקרובים אליו ביותר, עד כי נקרא שמו 'בוזי'. שמו זה כל כך השתרש, שמאז ועד היום הזה מזכירים את שם בנו 'ייחזקאל בן בוזי הכהן', במקום 'ייחזקאל בן ירמיהו הכהן'. עם זאת, מתוך יראת ה' טהורה הוא המשיך בתפקידו הקשה. בציווי ה' הוא כתב את דבריו במגילת ספר, ושלח את תלמידו ברוך בן נריה להביא את המגילה לפני המלך יהויקים. כאשר המלך קרא את המגילה ובה נבואות התוכחה הנוראות, הוא הורה לשרוף אותה.

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 07-551-8521 • מארגנטינה 00-3988-4031 • מאוקראינה 00-380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

פתח לנו שער בעת נעילת שער

אנחנו חמישה בחורים שלומדים בארץ בישיבה אחת וגרים בחו"ל. לאחרונה הגיעה העת לנסוע הביתה, ובמילים אחרות, היה עלינו לעבור את כל הנסיעה המייגעת והטיסה. הזמנו נהג שיבוא לקחת אותנו לשדה התעופה, וברגע זה התחיל מסע האמונה שלי.

האמת היא שהמסע התחיל הרבה קודם לכן, כי זה לי כבר כמה שנים שאני מתחזק באמונה. הסיפור שאני רוצה לספר מדגיש עד כמה החיזוק באמונה משנה אותך ואת כל מה שקורה לך.

בשלב הראשון, הנהג, שהזמן לשעה רבע לשמונה, איחר בשלושת רבעי שעה. הוא הגיע רק בשמונה וחצי והתנצל אלפי התנצלויות, אולם כל התירוצים גם יחד לא הצליחו להזיז את השעון אחורה.

בשלב השני, ביציאה מהעיר נתקענו בפקק. זה היה פקק רציני שנוצר בגלל תאונה בין שני כלי רכב. בתוך נחש מכוניות בלתי נגמר ישבנו אנחנו, חמישה בחורים, כשאנחנו יודעים שכל רגע שעובר מרחיק את הסיכוי שלנו לעלות למטוס. התחזקתי באמונה, ואמרתי לעצמי שהקב"ה מנהל את העולם, גם את הכבישים וגם את המטוסים. שיננתי שמה שיקרה יהיה רק ברצוני יתברך: ברצוני אספיק את הטיסה, ויתכן גם שברצוני לא אספיק. איך שלא יהיה - אני בידיים שלו, ואני יכול להיות רגוע.

החברים שלי, לעומתי, התחילו להתווכח ולהתעצבן. הם האשימו את הנהג ואת מי שהזמין אותו, התרגזו על כך שהחלטנו לצאת בשעה מאוחרת מדי, והשמיעו עוד כל מיני 'אם' ו'למה', שאלות והשערות שאין להן כל משמעות והן לא מקדמות לשום מקום.

רק אני אמרתי, "אף אחד לא אשם. הכול משמיים. הקדוש ברוך הוא עושה הכול". האמת היא שלא הייתי רגוע לגמרי, כן נלחצתי קצת, ולכן התקשרתי מהרכב לקו השגחה פרטית. הצעתי גם לחברים שישמעו אותו, אבל הם לא שמעו לי, מקוצר רוח והרגשה קשה.

סוף סוף נפתח הפקק. הגענו לשדה התעופה שעה וחמש דקות לפני ההמראה. ממש בשעת האפס.

כעת נעצרנו בתשאול הביטחוני. כל בחור נעמד בפני פקיד שיש לו כל הזמן שבעולם. אמנם אותי משום מה שחררו מהר, אחרי תשאול קצר.

רצתי לעמדה של ה'צ'ק אינ'. הפקיד בדק את הכרטיס והתרגז, "מה זה כאן? יש חמישה מקומות על אותו שם!" הסברתי לו שאנחנו חמישה בחורים שנוסעים יחד. "ואיפה ארבעת האחרים?" - "הם בתשאול הביטחוני".

סוף סוף סיימו גם החברים והתקרבו לעמדה, אולם הפקיד היה עצבני, ומשום מה הרשה רק לי להתקדם הלאה. "אם תוך עשרים דקות אתה לא נמצא בעלייה למטוס, אתה נשאר בארץ", הוא הזהיר אותי בקול משרה אימה.

מה אני עושה עכשיו? החברים תקועים עם פקיד עצבני, ואני כאן, כבר משוחרר, אבל בלעדיהם. שוב אמרתי לעצמי שהקב"ה מנהל את הכול. ואז הקב"ה הכניס בי מחשבה, לרוץ לתפוס את המטוס. רצתי, וכשהגעתי לבידוק ראיתי שיש תור ארוך מאוד. עשרים הדקות עלולות להיגמר כאן.

בעומדי בתור ניגש אלי דייל קרקע, וכשהבין את מצבי הלחץ, הורה לי לעקוף את התור. כך תוך שתי דקות סיימתי עם הבידוק.

רצתי עד למעבר הגבול, המקום בו מניחים את הדרך והשער נפתח אוטומטית. הנחתי את הדרך, אך השער לא נפתח. הנחתי שוב, והוא לא נענה. ככה אולי שבע פעמים. ניגשתי לפקיד שיושב שם, והוא הצביע על שער אחר, אבל גם זה לא הגיב. ידעתי שאם השער האוטומטי לא נפתח, אני צריך לחכות בתור ארוך, ואז בוודאי אפסיד את הטיסה. "ריבוננו של עולם", פניתי בתפילה לה', "תעזור לי שהשער יפתח!" זו הייתה תפילה אמיתית מעומק הלב ממש, והשער נפתח!

רצתי מהר מאוד. אין לי מושג מה חשבו האנשים שראו אותי רץ, אבל מה זה משנה. בחסדי ה' הספקתי את הטיסה. הייתי הבחור היחיד מכל הקבוצה שהספיק את המטוס.

אני בטוח שזה בזכות החיזוק באמונה. כשכל הזמן מתחזקים בכך שהקב"ה מנהל את הכול, וכשגם כשהכול נראה חסום ובלתי אפשרי - מתחזקים ושוב מתחזקים, הקב"ה עוזר.

הקב"ה עזר גם לחברים שלי, אמנם בדרך אחרת. כל אחד והמסלול שלו. כל אחד והשלב שבו הוא זוכה להתחזק באמונה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 235)

ריקוד קטן

קבעו לי תור לרופא שמקבל בעיר סמוכה לבני ברק, אבל רחוקה ממנה מאוד בכל מה שקשור לאורח החיים. חודש נותר עד מועד התור, כאשר בהשגחה פרטית התקשרו אלי לומר שהתפנה לי תור ואני יכול לבוא היום. ובדיוק היום - בישיבה שבה אני עובד יצאו הבחורים לטיול, וכך יכולתי להגיע למרפאה. אלא שנותרה בעיה אחת חמורה: מה יהיה עם שמירת העיניים? איך אני מתמודד, במקום שבו יש כל כך הרבה מראות אסורות? איך? - פשוט מאוד! התפללתי לה' שיעזור לי. והוא עזר. מיד כשהגעתי לתחנה הגיע אוטובוס ריק ברובו. התיישבתי בספסל הראשון, והגעתי למרפאה בלי עיכובים. אחרי הביקור אצל הרופא ביקשתי לחזור הביתה, אולם אז התברר לי שהאוטובוס יגיע רק בעוד שעה.

אני יכול לחכות שעה ברחוב, במיוחד לא ברחוב כזה. פניתי כה וכה, וחיפשתי מקום לשהות בו בינתיים. כך הבחנתי במסעדה כשרה שעליה חותמת הכשרות של רבני בני ברק. נכנסתי פנימה, והנה לקראתי מתקרב יהודי חסידי. הוא משגיח הכשרות במקום, וכעת הוא פונה לצאת.

שאלתי אותו, "אתה נוסע לבני ברק?" והוא ענה לי, "לא לבני ברק, אבל בכיוון. בוא תצטרף אלי לחלק מהדרך".

הצטרפתי אליו, וכשכבר היינו בתוך המכונית הוא אמר לי, "אתה יודע מה? יש כמה מסמכים שאני צריך לקחת ממשרד ועד הכשרות שבבני ברק, כך שאני אסיע אותך לתוך בני ברק".

ברוך ה', הגעתי הביתה לאחר שבסייעתא דשמיא מרובה לא נכשלתי בשום מראה אסור. הבית אהרן מקרלין היה אומר, שעל דבר כזה יש לשיר "ארוזמק", ואם אפשר, גם לצאת בריקוד קטן.

זכיתי גם לראות עין בעין בהשגחת ה' וחמלתו עלי, וגם בשמירת העיניים. אני חושב שראוי בהחלט לצרף אתכם לריקוד הקטן שלי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 237.)

דירה בהנחה

אני גר בארץ הקודש, בעוד חלק מבני משפחתי גרים בחו"ל. אנחנו שומרים על קשר בטלפון, מאחלים ומתברכים בזמנים המתאימים לכן, וגם משתתפים בכאבים הקטנים של החיים. הרגעים הגדולים שלנו הם כשאנו נפגשים. תמיד זה קורה עם סיבה למסיבה, כמו חתונה בדרך כלל. המפגש בפני עצמו מהווה שמחה גדולה, ולכן תמיד, גם בזמני שמחה עמוסים מלאים בהתרצויות מרובה, אני שמח להקדיש זמן ולהשקיע מאמץ בהכנות למפגש איכותי ככל האפשר עם המשפחה שלי; המשפחה שמגיעה לשמוח איתי באמת, מעומק הלב, בטיפוח ידיים ורגליים מהסוג שרק אחים בדם יכולים להעניק.

והנה, זה בא. יום החתונה של בני הלך והתקרב.

השלוחה לשמיעת הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני גר בארה"ב. שעות ספורות לפני חג קיבלתי שיחת טלפון מחברת החשמל, בה נאמר שיש לי חוב, ושאם לא אשלם מיד - החשמל ינותק תוך חצי שעה. הם דרשו שאגיע למנהלן לשלם במזומן, אבל זה היה בלתי אפשרי בערב החג. התפרצתי שחיצתי היה לרכוש כרטיס אשראי נטען ולשלם דרכו בטלפון, וכך עשיתי. רכשתי כרטיס בסך 280 דולר ושילמתי. רק לאחר כל ההתנהלות הזו, משהו הרגיש לי לא בסדר. פניתי ישירות לחברת החשמל, ושם התברר לי שנפילתי קורבן לחזוּת. הפרט המעניין בכל הסיפור הוא, שבמהלך כל האירוע - משיחת הטלפון המאיימת וגם לאחר גילוי החזוּת - הייתי רגוע לחלוטין. לא נלחצתי מהאיום ביתוק החשמל, ואף לא כשגיליתי שזו גניבה. שלווה זו נבעה מהאזנתי לקבוצה ל"קו השגחה פרטית", שמחזקת בי אמונה ובטחון בכל שהכול מתא, ה', וזה עמד לי ברגע הניסיון.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

במהלך טיול משפחתי, נאבדו לאשתי מספר תכשיטים יקרים מפז. חיפשנו בכל מקום אפשרי, אך לא הצלחנו. החלטנו לתרום למען הפצת האמונה, כסגולה למציאת האבידה. לתדהמתנו, מיד לאחר שתרומתנו נמצאה התכשיטים! התברר שאחד מילדינו הקטנים הניח אותם למעמקי אחד התיקים, וכבר שכח שעשה זאת. התרגשנו מאוד כשמיד לאחר תרומה מצאנו אותם במקום שכלל לא חשבנו שזה יוכל להיות שם.

שביל החלב

סדר היום שלי מכיל לימוד בכולל לפני הצוהריים, וניהול מכולת אחר הצוהריים. באופן כללי השילוב עובד מצוין, ובסייעתא דשמיא אני מצליח ללמוד היטב בבוקר, ולמלא את תפקידי במכולת אחר הצוהריים.

בימים שהיה מחסור בחלב בכל הארץ, סבלה גם המכולת שלי ממחסור. אנשים באו ושאלו האם יש חלב, הם דאגו מה יהיה וביררו מתי יגיע. ביררתי מה עושים במצב כזה, ובעל מכולת אחד אמר לי: "אני הולך בבוקר לסופר הגדול שבשכונה הסמוכה, קונה שם כמות של שקיות חלב ומוכר אותן בלי רווח. העיקר שיהיה לי חלב ללקוחות".

עוד כמה בעלי מכולת נתנו לי את אותה העצה: אם אתה רוצה לשמור על הלקוחות, שמור להם על החלב. תביא חלב, והם ימשיכו להגיע ולקנות גם דבש. לא תביא - הם ימצאו את הדרך להשיג חלב, ועל הדרך להחליף מכולת. נטייתי לעצה של קנייה בסופר, אבל מנגד עמדו שעות הלימוד היקרות בכולל. איך אני יכול לצאת בבוקר, בשעה שאני לומד? אני חייב להחליט אם ללמוד תורה המשולה לדבש וחלב, או לקנות חלב שכל ההתעסקות איתו היא ממש לא דבש.

בחרתי באפשרות הראשונה. אולם גם השתדלות עשיתי: התקשרתי למשרדי המחלבה וביקשתי להזמין חלב. במשרד לא ענו, אך למרבה הפלא, כמה שעות לאחר מכן, בזמן שהמשרד סגור, הם התקשרו אלי. "תשמע", אמר לי הסוכן, "הגיעה לי כאן כמות מצומצמת של חמישים שקיות חלב, והתקשרתי לטלפון האחרון שראיתי על הצג. רוצה שאביא לך?"

מה השאלה בכלל?! הוא הביא לי חמישים שקיות, וללקוחות הייתה הרווחה קלה.

למחרת התרחש פלא עוד יותר גדול: הסוכן של החלב החליט על דעת עצמו, להכניס לי למכולת מאה וחמישים שקיות חלב!

כך התגברתי על המחסור בלי לעשות שום פעולה מוגזמת, והעיקר - בלי להפסיד מהלימוד בכולל. ראיתי ממש מה שאמרו חז"ל שכל המקבל עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול דרך ארץ. במקום להתרצץ אחר החלב, הוא הגיע ישירות אל המכולת, להשקות עם רב.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 238)

מיחם לשבת הבאה

ר' נח וינברג זצ"ל היה מהראשונים שניסו לקרב יהודים ולהחזיר בתשובה. פעם הוא אמר: תארו לכם מנוף גדול שממנו משתלשלת שרשרת חזקה, ולתוכה משחילים משטח כבד מאוד של לבנים. עומד לו פועל ליד המנוף, ומזיז קצת מפה וקצת משם. זה נראה כאילו הוא מרים את המשא הכל-כך כבד, אבל בעצם מי שמרים את הכול זה המנוף. כן הוא בעניין התשובה: הקב"ה מחזיר את עמו ישראל בתשובה, אבל להיות כמו הפועל הזה, שעומד ליד המנוף ונראה שהוא עושה משהו - זו זכות.

ברוך ה', גם לי יש זכות כזאת. אני מוסר שיעורים למתקבלים, וחכיתי שאחד מהתלמידים שם התחיל לשמור שבת. התרגשתי יחד איתו, ולפני שבת הכנתי לו ערכה הכוללת צורכי שבת כמו מיחם ופלטת, ועוד כמה כלים יפים, שהם לא רק נחוצים, אלא גם מייפים את שולחן השבת.

שלחתי הכול על ידי שליח, ורק אחר כך נזכרתי שהמיחם אינו טבול. מה יהיה? הרי שלחתי את הכלים כדי לסייע לו, ולא כדי להכשיל. רציתי שהכול יעשה בשיא הנוחות, והנה עכשיו עלי לחדש לו הלכה שהוא לא יודע, ואין לי מושג איך הוא יגיב. הצעדים הראשונים כל כך רגישים, ואני כל כך רציתי להיטיב. ממש לא ידעתי מה לעשות. התפללתי לה' וביקשתי, "ריבונו של עולם, התלמיד שלי הוא הבן שלך, בבקשה תסדר את כל העניינים".

והוא סידר. סמוך לשבת התקשר אלי התלמיד והודה לי על המשלוח. "בקשר למיחם", הוא שיתף אותי, "אני לא אשתמש בו השבת, כי לא הספקתי לשטוף אותו במים וסבון".

"ברוך ה'", הגבתי, "שכחתי לעדכן אותך שצריך גם לטבול אותו. לפני כן הוא אסור בשימוש".

הסברתי לו את פרטי ההלכה, והתלמיד קיבל אותם בהבנה ובשמחה.

אבא שבשמיים סידר את הכול.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 239)

הזמנות נשלחו אל מעבר

לים, ואחי הצעיר סיפר כי

הוא מתכוון בציפייה רבה לטיסה

ארצה. "תשיג לי דירה מיום רביעי עד

יום ראשון שאחר כך, כדי שאוכל להשתתף

גם בשבת השבע ברכות", ביקש אחי, ואני רציתי

מאוד למלא את משאלתו-משאלתי.

בשלב זה החל המרוץ אחר דירה לאחי. מה בסך הכול ביקשתי? מקום שאפשר להניח בו משפחה צעירה ממש, לחמישה ימים בלבד. שהם ירגישו בנוח, ושהאירוח יהיה להם נעים. זה הכול! אך הגישושים העלו חרס. החתונה של בני מצטרפת לעוד עשרות חתונות שנערכות באזור שלנו באותו שבוע בדיוק, כולם שמחים וכולם צריכים דירות, וכל ארבע אמות פנויות מתמלאות עד מהרה. אם בתחילה ניסיתי למצוא בעל חסד כלשהו, או שיתוף פעולה מהסוג של 'שמור לי ואשמור לך', התברר שהתבדיתי. אין בנמצא בעל בית שייאות לבקשתי. פניתי לתיווך של דירות בתשלום, אבל גם זה לא היה קל. כך עד שקיבלתי שתי הצעות שהשתלבו זו בזו: דירה אחת שתהיה פנויה ביום רביעי, ודירה אחרת שתהיה פנויה מיום חמישי עד יום ראשון.

לא רציתי לטלטל כך את אחי ומשפחתו. הרגשתי ש'זה לא זה'. הם עומדים להגיע מטיסה ארוכה, ולא שייך לארח אותם בצורה כזאת. אך, עשיתי לי חשבון: הרי עשיתי את כל ההשתדלות שיש בידי, חיפשתי ודיברתי ושאלתי וחקרתי, ומיציתי. מי יכול לעזור לי? רק הקב"ה! אמרתי, "ריבונו של עולם, אני יוצא מהתמונה, ובבקשה תסדר לי דירה לאחי, שכאשר הוא יגיע מחו"ל הוא יתארח כאן בנעימות ובנוחות".

הפקדתי את העניין כולו אצל הקב"ה, ממש "השלך יהבך". פשוט הרגשתי איך החבילה הזאת ששמה 'דירת אירוח' יורדת ממני לגמרי, ואני לא מתעסק איתה יותר. הקב"ה ידאג ויסדר, וזה בוודאי יהיה על הצד הטוב ביותר. חלפו כמה ימים מאותה החלטה נחושה, ולילה אחד השתתפתי בחתונה. פתאום ניגש אלי בפנים מאירות אחד מהמשתתפים בשמחה, ואמר לי: "גם אתם מחתנים עוד מעט, הא?"

"אהה".

"ויבטח מזמינים את האח מחו"ל".

"כמובן".

"ויבטח מחפשים לו דירת אירוח".

"כן, כן". לא יכולתי לומר יותר ממילים קצרות בצירוף הנהוגים נמרצים, כי התזמורת הורידה כל סיכוי לשמוע או להשמיע משהו.

האיש קרא לי לצד ואמר לי, "יש לי בבנין דירה שהשוכרים שגרו בה יצאו ממש עכשיו, והשוכרים החדשים עדיין לא הגיעו. אני מתאר לעצמי שתוכל לקבל את הדירה הזאת בתשלום סמלי". הוא נתן לי פרטים, ואכן זו הייתה הדירה שאליה נכנס אחי אחר כבוד. דירה מרוהטת, נקייה, שהייתה פנויה בתאריכים המדויקים של החתונה והשבת שאחריה. זה היה כל כך בולט: מהרגע שהנחתי את העניין כולו אצל הריבונו של עולם, הסתדרו העניינים להפליא.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 236)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים

התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742

או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס	משלוח בדואר	העברה לבנק לאומי
ע"ש השגחה פרטית	ת.ד. 5475 ירושלים	חשבון 57390056
בנק 10 טניף 902		

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

להצלחת ישי ויקירה כהן

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

אליו בלבב שלם ובנפש חפצה בכל עוז ותעצומות, ומהיום והלאה לא אשוב עוד לכסלה, ולקבל עלי ברצון נפשי הטוב עבודתו בשלמות, באהבה וחיבה וביראה.

(סידורו של שבת ח"ב דרוש ג' פ"ב אות יב)

אין שום דבר נעשה במקרה

היסוד הראשון בחובת עבודתנו הוא "לא יהיה בך אל זר", לא לייחס שום כוח לזרים, וזה יסוד האמונה בהשגחה, "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה שהוא צריך להיפצע, שנאמר: מה' מצעדי גבר כוננו ואדם מה יבין דרכו (משל כ, כד, תהלים לז, כג).

תהלים לז, כג.

אך תיראי אותי תקחי מוסר" (צפניה ג, ו). כלל ישראל נתבע שבעת שרואים צרה באה על העכו"ם חייבים ללמוד מזאת ולראות משפט שמיי, שכיוון שאין שום דבר נעשה במקרה אלא הכול מושגח, לכן חייב ללמוד מכך מוסר. על אחת כמה וכמה כאשר רואים משפטי ה' בקרוב אלינו, ודאי שחייבים לתלות זו בקב"ה, ואילו אנו תולים הכול בסיבות שונות, והיינו השתחווה לאל זר. והוסיף הכתוב: "אנכי ה' אלוהיך המעלך מארץ מצרים". דהיינו, התבונן ביציאת מצרים וראה שהכול נעשה רק ביד ה' יתברך ומבלעדיו אין נעשה כלל. "הרחב פיך ואמלאהו", התבונן והרחב את הדברים, ובה תגדל ותתעלה ותגיע לשלמות. התבוננות לחיזוק אמונה חייבת להיות בכל מעשה אשר רואה. הנה המעשה חבלה שאירע אתמול בתל אביב, שנחבלו מספר אנשים, ואנו תולים זאת במעשה מסוים של אחד, אבל החובה לראות בכל זה משפט ה', שרק הקב"ה ברצונו עשה זאת.

(אור יחזקאל ח"ב עמוד רעט)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עריפות תיתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

להתבונן ולהכיר שהכול הוא מאת ה'

מיסודי התורה הוא להיות האדם מתבונן ומכיר, שכל מה שיאירע לו מאיזה מין של צרה, הכול במשפט מצד עונש משפטי יושרו יתברך. והוא שאמרו "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה". ויבוא מזה שיפשפש במעשיו וישוב מדרכיו הרעים.

(בית הבחירה למאיר)

אין דבר קל שיעשה בעולם ללא השגחה פרטית

החכם אשר עיניו בראשו ומסתכל על יתרון אור מן החושך, וחס ושלום בעת אשר בא עליו החושך וצרה שלא תבוא מפגעי הזמן ומקרותיה מכל יסורי עולם הזה גדול או קטן, נותן עיניו וליבו לשמיים לומר, הלא ידעתי כי אין דבר קל שיהיה נעשה בעולם, בפרט בעמו בית ישראל, מקטן ועד גדול, בלא השגחה והבטה פרטית מאיתו יתברך, וזכר כל היצור לפניו בא ובפרט מעשי איש ופקודתו ועלילות מצעדי גבר, אף שנסתר בתוך דרך הטבע, עם כל זאת ההשגחה אמיתית שופע בתוך דרך הטבע, להיעשות לכל איש ואיש כאשר יגזור הגזר בהשגחה בכל יום ובכל עת ובכל שעה ובכל רגע ורגע, ואין דבר קל בעולם שיהיה נעשה במקרה כדרך שהעולם אומרים, ואמרו חז"ל "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שמכריזין עליו מלמעלה". וכיוון שכן הוא, על מה עשה ה' ככה לענוש אותי בייסורים האלו, הלא טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו, ותמיד חפץ בטובת בריותיו למלא כל משאלותם וחפצם בכל הטובות וברכות, ומה חרי האף הגדול הזה להכאיבני ולשלוח אלי ייסורין האלה, אם לא כי הוא רוצה לרפאני רפואה שלמה רפואת הנפש, שעל ידי הייסורין האלו אשוב

החובה שלנו כהורים

לחזק את הילדים ואת כל בני הבית באמונה ובטחון

למענם

הצטרפו כעת לאלפי המשפחות שכבר הבטיחו לעצמם רוגע ושלווה על ידי החדרת אמונה ובטחון לכל בני הבית באמצעות המגוון המיוחד והמורחב של השגחה פרטית, המשפיע לטובה ומרגיע את הילדים ואת כל בני הבית!

להצטרפות חייגו כעת:
02-502-2-502

או בעמדות 'נדרים פלוס'
על שם 'מגוין השגחה פרטית'

מדורים מותאמים לכל הגילאים

כתבות מרתקות ומחכימות

ראיונות וסיפורים מכלי ראשון

סיפורים בהמשכים

סיפורי קומיקס מושקעים

נקודה מתוך שיעורי המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד

התעלות מתוך החושך

חוסר אונים והסתר פנים, כאילו נשכח חלילה מבוראו. אך האמת היא, שגודל ההסתרה הוא כגודל האור הפנימי הנסתה. בדיוק כמו ימי בין המצרים, המצטיירים כחשוכים, אך מסתירים בתוכם אור גדול - כך גם רגעי החושך שבחיי האדם, שבהם החושך אינו אלא מעטה חיצוני, המכסה אור גדול ועצום. מי שידוע זאת, מבין שדווקא ברגעים הקודרים ביותר אסור להתיימש. דווקא באותם רגעים מצופה ממנו שיגלה את האור החבוי בתוך האפילה. אם יעשה כן, הוא לא רק יעבור את התקופה הקשה, אלא גם יצא ממנה מחזק באמונתו, לאחר שזכה לראות בישיעתו הקרובה מאוד. יעזור ה' שיהפכו ימים אלו מאבל לשמחה, ונזכה במהרה לראות בבניין בית המקדש, אמן.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 < (לאחר בחירת השפה)

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

ימי בין המצרים אינם ימים רגילים. מצד אחד, אנו שקועים בהם באבל על חורבן בית מקדשנו. זוהי אבידה שצורה מורגש בכל נימי הנפש, שכן, עם חורבן הבית נגזר כבודנו, והשראת השכינה נסתלקה מאיתנו. הריחוק הזה מורגש היטב בימים אלו. מצד שני, הספרים הקדושים מגלים לנו שפנימיותם של ימים אלו היא גבוהה ועצומה. ימי בין המצרים, עשרים ואחד במספר, מקבילים לעשרים ואחד ימי המועדים שבחודש תשרי, והם טומנים בחובם סגולה מיוחדת להתקרבות לה'.

כידוע, לא פעם מציבים החיים בפנינו אתגרים קשים. לפעמים אדם נקלע למעין מערבולת: הפרנסה אינה מצויה, וצרות רבות נוחות זו אחר זו, מותירות את האדם בתחושה של